

gere stillet end den anden, og det maa ikke finde Sted. Man maa ikke straffe dem, som har avlet Rug.

De ærede Medlemmer for Rønne-Kredsen (Hauge) og Silkeborg-Kredsen (Jacob Christensen) lod skinne igennem, at det var en meget god Pris, Landmændene fik, og jeg har hørt underhaanden, at der er blevet sagt, at det var glubsk, hvad Landmændene krævede. Jeg indrømmer, det er en god Pris, der bliver givet for Landbrugsprodukter, men det er ikke der, Tabet ligger for Landbruget. Den Krise, Landbruget skal igennem, ligger et helt andet Sted. Den ligger i Reduktionen af Besætningerne, hvor megen Kapital, megen Omhu og meget Arbejde gaar tabt i de kommende Tider. Det er det Offer og den Byrde, der bliver lagt paa Landbrugs Skuldre. Jeg indrømmer, som sagt, at den Pris, der er sat her, er god, men det maa den nødvendigvis ogsaa være af Hensyn til det, der kommer bagefter.

Med det samme vil jeg benytte Lejligheden til at rette en Henstilling, og det en meget indtrængende endda, til den højt-ærede Indenrigsminister og Prisreguleringskommissionen om, at den Beholdning, vi nu har af Foderkager her i Landet, ikke bliver jobbet op ligesom det kanadiske Byg. Der er Fare for, at Oliekager nu skal blive jobbet op i en Pris, som der ingen Mening er i at tage for en Vare, som Landmændene er tvungne til at købe til deres Produktion. Med den Erfaring, jeg har om, hvorledes det gik med det kanadiske Byg, ved jeg, at det ser ikke godt ud. Jeg drister mig til at paastaa, at det kanadiske Byg var her i Landet til 27—28 Kr. pr. 100 kg, men Landmændene var tvungne til at betale det med 40 Kr. Det var altsaa jobbet op med 12—13 Kr. pr. 100 kg. Det er Samfundsnylteri, det er moralsk uforvarligt, at Sæden kan jobbes saaledes op, at Producenten skal sætte en halv Snes Kroner til paa hver Tønde, han producerer. Jeg ved for Resten ikke, hvorfor Prisreguleringskommissionen ikke har haft Øje for, at der burde skrides ind mod det, og jeg vil henstille, at der bliver sørget for, at der ikke finder et saadant Jobberi Sted med Oliekagerne, for jeg kan forsikre, at det er af den Slags Ting, der skaber ondt Blod ude i Landet. Landmændene kan ikke forstaa, at de, naar de afleverer deres Sæd til en bestemt Pris, som jeg aner kender er god og acceptabel, skal piskes til at give saa meget for en indført Vare. Det er ikke i Samfundets Interesse, at de,

der skal producere, maa sætte Penge til. Hvis der bliver skredet ind imod et saadant Jobberi, er jeg ogsaa sikker paa, at dette Lovforslag, trods de indgribende Foranstaltninger, der her bliver truffet, vil blive mødt med Velvillie og Forstaaelse og blive ført ud i Livet i den Aand, hvori det er vedtaget af Rigsdagen.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Hjørring Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

C. Sørensen: Den Henstilling, den ærede sidste Taler her gjorde til Indenrigsministeren, er maaske formaalstjenlig og paakrævet, men jeg er tilbøjelig til at tro, at den kommer lovlig sent. Jeg gad vide, om man noget Sted her i Landet kan købe Kager for mindre end 40 Kr. pr. Sæk. Jeg kender i alt Fald ingen Eksempler derpaa. Vi er altsaa oppe i den Pris, det ærede Medlem nævnede. At den kan reduceres, tvivler jeg meget paa.

Indenrigsministeren (Rode): Lovforslagets Behandling i dette høje Ting har givet et almindeligt Udtryk for Ønsket om, at Forhandlingerne skal ske i den Aand, som Tiderne uvilkaarlig kræver af os, og at Bestræbelserne skal gaa ud paa at tilvejebringe en Løsning i Fællesskab af dette store og vigtige Spørgsmaal. Men naturligvis har det ikke kunnet undgaas, at der har været Uoverensstemmelser angaaende forskellige af Lovforslagets Bestemmelser. Et Hovedemne for Diskussionen har da navnlig været dette, om Lovforslaget ikke gik ud paa at sikre Samfundet for meget Korn, og om man ikke kunde have nøjedes med, hvad det staaende Landbrugsudvalg i saa Henseende havde foreslaaet. Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), som ogsaa ydede denne Forhandling den Tribut i Form af Velvillie, som han vel overhovedet var i Stand til at yde, navnlig for saa vidt han havde uddraget alt det Bitterstof, som fandtes i hans Tale paa Dannerhøj, og her kun givet os Resterne, udtalte om dette Forhold, at det havde overrasket ham, at jeg ikke havde fulgt Landbrugsudvalget, da det jo var blevet enigt. Jeg vil tillade mig at henvise til Lovforslaget og hævde, at det helt og holdent bygger paa Landbrugsudvalgets Forslag paa alle de Punkter, hvor Landbrugsudvalget overhovedet havde Krav paa at være den Raadgiver, som man først og fremmest tog Hensyn til, men i Spørgs-

□